

G. A. B. STURE

STUREGATAN 6 • STOCKHOLM

TÄVLINGSPRISER
HEDERSGÄVOR

RESTAURANT

Bacchi Wapen

61 JÄRNTORGSGATAN 61
STOCKHOLM

God mat. Billiga priser.

Restauranten är en av Stockholms äldsta och den enda, som bibehållit sitt ursprungliga utseende.

Stamlocus för hundvänner.

SCHÄFERVALPAR

Födda d. 25 febr. efter Lord vom Wittenberge, S.Z. 390992, u. Mona Lisa, S.K.K.S. 233 E.E., till salu v. 6 veckors ålder.

AXEL HELLGREN
Skånegatan 87 B, Stockholm.
Tel. S. 12792.

Svenska Schäferhundklubbens Tidskrift

1931 Utgiven av Svenska Schäferhundklubben. Häfte 2
Associerad med Svenska Kennelklubben.

Stockholms största Musikonditori

FEITHS Sveavägen 21

Middags- & Kvällskonsert.

LUNCH • MIDDAG • SUPÉ • VIN • OL

Vid behov av

HUNDARTIKLAR

vänd Eder
benäget till **BASTMANS** Största special-
affär i landet

A.-B. GEORG A. BASTMAN

H. M. Konungens Hovleverantör
NYBROGATAN 1, STOCKHOLM

EN RADIOAPPARAT

köper Ni bäst hos

A. HELLGREN

Tel. Sö. 12792 Skånegatan 87

Carl Larssons Slakteriaktiebolag

— STOCKHOLM —

äro kända för sina förstklassiga
Slakteri- & Charkuterivaror

Tel. Namnantop »Carl Larssons»

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS TIDSKRIFT

Årg. 8 Oktober 1931 Nr. 2

Den tyska schäferhundens rastecken.

Enligt Verein für Deutsche Schäferhunde.

1. *I allmänhet.* Den tyska schäferhunden är av medelstorlek eller något öfver. Han är tillslagen långsträckt, kraftig med väl utvecklade muskulatur. Till sitt väsen är han livlig och vaken, nästan intet undgår hans uppmärksamhet och skarpa sinnen. Ryghöjden är i medeltal ungefär 60 cm. och ligger mellan 55 och 65 cm. Höjden skall tagas med stängmått och avser höjden på benstommen vid tilltryckt hårrem och tages vid hundens ena armbåge lodrätt från manken till märken. För brukshunden ligga de önskvärda måtten mellan 60—65 cm. för hundar, mellan 55—60 för tikar. Under resp. överskrifvas dessa måttgränser minskas bruks- och avelsvärdet (se pl. I nedan).

Väsen och framträdande karaktärsegenskaper: vaksamhet, trohet, omutlighet och ambition göra den rasrena tyska schäferhunden i särskilt hög grad lämplig som vakt- och skyddshund. Tilltalande yttre skull eftersträvas, dock får icke hundens bruksegenskaper därigenom äventyras.

2. *Huvudet:* skall motsvara kroppsstorleken utan att vara klumpigt, helhetsintrycket skall vara kort, lagom brett mellan öronen. Såväl framifrån som från sidan sedd skall pannan vara foga välvd; utan eller med endast svagt antydd mittellåra. Kinderna sträcka sig framåt med mycket svag rundning och utan att vara utstående. *Huvudets överdel* (hjässan och pannan) sett uppifrån avsmalnar likformigt framåt från öronen till näsbenet och övergår medelst den längsluttande ej skarpt markerade pannan i den likaledes kilformigt avsmalnande långa och torra nosen. *Överkäkspartiet* är kraftigt, läpparna strama, torra och sluta väl till, den raka näsryggen löper nästan parallellt med pannans förlängningslinje. *Bettet* mycket kraftigt, med framtänderna gripande skarpt saxartat över varandra; ej överbett och ännu mindre underbett.

Öronen äro medelstora, vid hasen breda, högt ansatta; de bäras uppstående, äro skarpt spetsade uppåt och framtållade. Ett colliculosum ora; vippror, uppträder underståndom dock är det uppstående örat ett föredraga. Uppfödanen av hundar med genomgående uppstående öron är önskvärd om också öronställningen för bruks-

hunden hos herdarna är en ren bisak. Kuperade öron och hängande öron måste förkastas. Valparna och unghundarna låta öronen hänga till 4—6 månader, stundom ännu längre.

Ögonen äro medelstora, mandelformiga, något snett liggande och ej utstående; ju mörkare färg desto bättre. Ögat visar ett livligt och intelligent, gentemot främlingar tillbakadraget, mistänksamt, uttryck.

3. **Halsen:** kraftig med väl utvecklad muskulatur, medellång utan löst halskinn. Vid skarpt uppmärksamhet hålles halsen högt upprikt eljest rakt fram.

4. **Bålen:** Bröset djupt men ej för brett. **Rebbenen** varken flata eller tonformiga. **Buken** mättligt uppdragen. **Ryggen** rak och kraftigt utvecklad, ej för lång mellan manken och korset. **Bålens** längd skall vara större än skulderhöjden; i sin helhet korta (kvadratiska) högbenta hundar måste förkastas. Schäferhunden skall ej vara någon vild best. Den för herdetjänsten nödvändiga smidigheten uppnås genom bakdelens kraft och vinkling. Länden bred och kraftig, korset långt och svagt sluttande.

5. **Svansen:** Med tyvig härem skall räckta till hasen och bildar ibland mot slutet en åt sidan böjd krok. Vid luggt stillastående hänger svansen ned i en svag båge, vid spänning och rörelse bäres den mera krökt och högre, dock ej gärna över horisontalplanet. Svansen får alltså ej läggas rak eller i krans över ryggen. Naturligt kuperad svans förekommer, men sådana hundar böra ej användas till avl. Operativt kuperad svans måste förkastas.

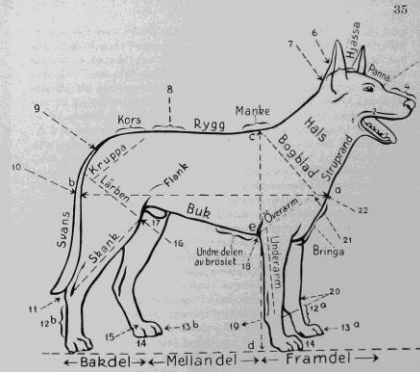
6. **Frambenen.** Skuldrorna långa och snett ställda, liggande platt intill kroppen, god muskulatur men icke utstående och framskjutande. **Underarmen** från alla sidor sedd, rak. **Mellanfoten** ej för lodrät.

7. **Bakbenen:** Låret brett, med kraftiga muskler. **Lärbenet** ganska långt och från sidan sett snett ställt mot underbenet av motsvarande längd. **Hasen** kraftig.

8. **Tassar:** rundade, korta, väl slutna och välvda. **Trampdynorna** mycket hårda. Klorna korta och kraftiga mestadels mörka i färgen.

Sporrar, även **dubbel-sporrar,** kunna ofta förekomma på bak tassarna. De äro varken felaktiga eller kunna räknas till de nödvändiga eller ens önskvärda raskännetecken. Då de ofta förorsaka bred gång och skador på benen är det lämpligt att borttaga dem snarast efter födseln.

9. **Färgen:** svart, järngrå, askgrå, rödgel, rödbrun, antingen enfärgad eller med regelbundna rödbruna till vitgråa becken, gula hundar även med svart sadel, sällan vita upplandade med mörka fläckar (blå-rödschimmel o. s. v.), mestadels mörkschatterde (svarta

a-b - Hundens längd c-d - Hundens höjd över manken (Dubelhöjden) e-e - Bröstdjup

Text, till vilken stiftorna hänvisa, fattas.

toppar på grå, gul, rödgel eller ljusbrun botten med motsvarande ljusare tecken), s. k. vargrå, vildhundens ursprungliga färg. Vita tecken på bröst och fötter tillåtna.

Underullen är utom hos svarta hundar alltid ljusare. Den slutliga färgen hos valpen kan ej bestämmas förrän efter täckharens genombrott.

10. **Härem:** typiskt är den täta underullen tack vare vilken schäferhunden har blivit så oberoende av väderleken.

Täckhåret skall vara så tät som möjligt. Varje härsrå rakt väl åtliggande. Huvudets inklusive öronens innersidas, benens framsidas, tassarnas och tårnas härem kortare, halsens längre och svigare. På benens baksida blir håret längre intill framkånet resp. hasen och övergår på lären till "byxor". Hårets längd är olika och en mängd mellanformer med hänsyn härtill finnes. För kort härem är felaktig, för lång verkar som smutssamlare och skakar, om den är av mjukare beskaffenhet, icke sällan underullen.

11. **Fel:** Alla fel som påverka hundens bruks-, arbets- och utställningsförmåga, i synnerhet en otypisk prägel och ett schäferhunds-vidrigt väsen: såsom likgiltighet, nervositet och skygghet. Vidare onödiga kryptonämningar, löststämde vitalitet och energi, vek eller svampig konstitution och svag benstomme, starkare färgsvivleiser.

Albinotiska hundar (d. v. s. hundar med fullständig avsaknad av pigment (färgämne) alltså med röd näspegel etc.) ävensom s. k. "Weisslinge" (d. v. s. nästan helvita hundar med svart näspegel) få ej "koras" eller bedömas å utställningar. Av ytterligare fel kunna nämnas: felaktigheter med avseende å vissa kroppsdelars mått såsom höga hundar med för mycket uppåtvald rygg ("Wammerformen") högbenta och för korta hundar; för lätt eller för klumpig kroppsbyggnad; svankrygg; raktställda extremiteter, ävensom övriga på friheten och energien i rörelserna ofördelaktigt inverkan; vidare för kort och trubbigt eller för svagt och spetsigt eller långsträckt och kraftlöst överkäpsparti; över- eller underbett samt andra felaktigheter i bettet såsom dåligt utvecklat eller sjukligt förändrat bett. Slutligen fel av mindre betydelse: för mjuk eller för kort härem och felande underull; klumpigt huvud eller huvud med för litet djup; utstående tassar och tassar med för lång härbeklädnad; hängande öron och konstant dålig ställning på öronen; å ena eller andra sättet för mycket krökt eller hoprullad svans och överhuvud taget dålig svansställning; kuperade öron och svans, medfödd stubbsvans.

1) Den ena eller båda testiklarna ligga kvar i bukålan.

Hur schäferhundar böra framvisas i ringen.

"Att lära hur man skall uppföra sig i ringen är en mycket viktig sak både för hundar och förare", skriver Reginald M. Cleveland i den kända tidskriften "Popular Dogs". Då man vid alla hundutställningar hör samma klagan från domarna och också själv iakttagit, hur illa schäferhundarna framvisas och hur omöjligt det ibland kan vara för domaren att få ett ordentligt intryck av hunden, så kan kan behöva den rättvist, torde det säkert vara av intresse att taga del av Mr. Cleveland's artikel och taga vi oss därför friheten att återge några delar av denna. Mr. Cleveland skriver bl. a.:

"I första hand måste man lära hunden — hemma — och icke i ringen — åtminstone grunderna för uppträdande i ringen. Hur ofta har jag icke under försök att bevara tålmodet iakttagit "älsklings" togiga påhitt, när den första gången var på utställning. Han har inte minsta aning om att följa med utan drar av alla krafter, lugger i med

klorna och släpar efter sig foraren, som mycket ofta är en icke alltför kraftig kvinna. Han vill slåss med alla främmande hundar eller åtminstone noga undersöka dem för att avgöra, om det skall bli krig eller fred. Han drar så hårt, att han går så långt som en krabba, och det är alldeles omöjligt att säga något om hans vinkling eller steg på grund av att han uppträ sig så felaktigt, när han är kopplad.

Vidare vill domaren se tänderna. Samma utlösare i ringen lörr sig inte om att få sina tänder undersökta. Han blir antingen ledsen eller också tror han, att det är någon ny sorts lek och skakar juddsamt sitt huvud, medan hans förvirrade ägare börjar av skors ju-jitsu i ett försök att tillmötesgå domarens begär. Ofta har foraren själv ingen aning, vad domaren önskar se med hänsyn till tänder, så att han öppnar den stackars hundens mun så mycket som möjligt med resultat, att mycket litet kan iakttagas utom att hunden har några tänder och att de äro vita eller av annan färg.

Nästom för varje hundras är undersökning av munnen en viktig del av bedömningen. Särskilt gäller detta för bruks- och schäferhunden äro bettet, mennens styrka, käkens utveckling samt tändernas antal och tillstånd saker, som i högsta grad intressera både domaren och rasbeskrivningen. Utställaren borde träna sin hund att hålla sig lugn, medan munnen undersöks och schäferhunden bör sitta, medan denna undersökning pågår.

Domaren behöver i allmänhet icke be om att få en mun öppnad, han har nästan alltid tillfälle att iakttaga den öppnade munnen, när hunden föres runt i ringen. Han kan se käkens längd och oveländernas storlek och färg. Vad han vill se vid en verklig tandundersökning är för det första om hunden har det rätta saxbetet, som rasbeskrivningen fordrar, och för det andra om alla tänder finnas och dessutom naturligtvis ett allmänt intryck av deras utveckling och tillstånd.

För att domaren skall kunna göra denna undersökning med största möjliga lätthet bör utställaren hemma ha förberett sin hund härför. Medan hunden sitter, skall han hålla båda händerna på hundens nos och hålla käkarna slutna. Därpå skall han försiktigt rulla upp nos och underläppen framåt, så att båda käkarnas slutna framtänder bli fullt synliga och domaren med ett ögonkast kan se, om de övre tänderna skjuta över och gripa i de nedre i det rätta saxbetet eller om tänderna möta varandra direkt eller om hunden, vilket mera sällan händer, har underbett.

Därpå bör utställaren försiktigt vända hundens huvud och vika undan sidoläpparna, så att kindtänderna och oveländerna, vilka börja strax bakom hörntänderna samt alla ögonfänderna bli synliga. I allmänhet är det bland de främre oveländerna som man hittar luckor.

En utställare av schäferhundar bör icke endast lära sig hur han bör visa hunden i skritt och hur han skall underlätta domarens undersökning av munnen, utan han bör också lära sig och lära sin hund,

hur den står bäst för bedömning och hur den bör visas i naturlig trav. Hur bör hunden stå, så att den är mest till sin fördel? Står den negativt på sätt och vis. Hunden skall icke ställas i en pose, åtminstone icke på det stela och tråkiga sätt, som man ofta använder för schäferhunden. Man får inte ett ögonblick glömma, att denna ras är en bruksraseras och alltså har litet gemensamt med en bildstod. Utställarens ställning. Man bör under inga omständigheter ställa eller placera hundens fötter med handen. Hunden bör stå lugnt med vikten jämnt fördelad på alla fyra benen. Man får hunden att stå i en naturlig ställning, om man låter honom långsamt komma mot sig och stoppar honom, när man märker, att hans fötter stå i rätt ställning.

Vidare bör man icke visa honom med upplyftat huvud. Detta är kanske det värsta misstag som göras av nybörjare i ringen eller och av sådana, som borde veta bättre. Den naturliga hållningen för schäferhundens huvud är framåt och icke uppåt. Så snart huvudet kastas tillbaka och nacken lyftes över den naturliga linjen, blir det ett brott i den mjuka, flytande linjen, som löper från öronen, ned för nacken, övers yttersta spets. Dessutom, och det är mycket viktigt, förstöres bogens naturliga sluttande, bogbladen uppdragas och även ryggen visar ibland en svacka, som den i verkligheten icke har.

Löst koppel bör användas, när hunden skall undersökas i lugn. Lär den att stå av egen drift, lugn och uppmärksam som en schäferhund bör vara och icke till hälften upplyftad från marken av ett kort, tjockt koppel och ett kvävande halsband. Inland ser man förare, som lyfta upp halva hunden, medan denna vrider sig ömkligt, till hälften kvävd, med tungan ute och med framfötterna koappat näende marken. Att försöka bedoma en hund, som visas på detta sätt, är en fars.

Vidare bör man, när hunden bedöms stillastående, icke leka med honom. Domaren bryr sig inte om att se, vad han är för en duktig bollspelar, han vill se hundens byggnad."

Mattor · Möbeltyger · Gardiner

Alltid senaste nytt
Alltid lägsta pris

H. Krogh J:or

3 Biblioteksgatan 3

Några schäferminnen från en vistelse i Schweiz.

Ovanför den välkända kurorten Vevey vid Lac Léman's norra strand, reser sig Mont Pélerin, kantat av mörnhägnade vingårdar och leende lunder av ädla lövträd. För att nå dess några hundra meter över sjön belägna topp, kan man välja på en vandring längs branta zig-zagsigar eller en mera bekväm färd med bergsbanan. Några minuters promenad bortom de forna hotell, som kröna berget, leder till ett inägnat område innafor vars dekorativa grindar man skynar en originell byggnad i en vidsträckt parkanläggning. Det är "Fortunate Fields", och där härskar Mrs. Dorothy Harrison Eustis, stor expert på schäferhundars uppfostran och utbildning för praktisk verksamhet.

Under militära studier inom schweiziska armén sommaren 1929 kom jag även att ägna några dagar åt dessa schäferhundarnas "lyckliga ögon", närmast i anledning av en pågående utbildningskurs för militära rapporthundar. Härunder kom jag även att få en inblick i övrig verksamhet vid anstalten, av vilken särskilt utbildningen av schäferhundar till ledare av blinda väckte mitt intresse.

Uppfostringsprinciper.

Andamålet med den uppfostran av schäferhundar, som Mrs. Eustis bedriver på Fortunate Fields, är att få fram en stam av dugliga bruks- hundar, hos vilken kloket, lugn, kraft och uthållighet äro de kännetecknande egenskaperna. Avelsarbetet är efter strängt vetenskapliga grunder målmedvetet inriktat härpå, och djur, som i ett eller annat avseende icke hålla måttet, avlivas, även om de ur enbart "exterior synpunkt" fylla aldrig så högt ställda fordringar. För att tillföra stammen friskt blod med de efterträvade egenskaperna har Mrs. Eustis i stor utsträckning gripit tillbaka på rasens ursprung och direkt från sydtyiska färberdar importerat av dem använda brukshundar. På de omfattande och utomordentligt noggrant förda stamtavloru vora olika avelslinjer och kombinationer mellan dessa.

Ännu schweiziska armén, tull och polisen användas så gott som uteslutande hundar av Fortunats Fieldstammen, och även utom hemlandets gränser äro de välkända såsom ledare av blinda. Från alla håll vittnas om deras enastående lämplighet för sina olika "yrken", varför man torde vara berättigad att påstå, att Mrs. Eustis synnerligen väl lyckats i sin avsikt att skapa en praktiskt användbar schäferhundstam, varjämte det är tydligt, att de utbildningsmetoder, som användas, äro mycket effektiva.

Rapporthundar.

Användandet av hundar såsom förbindelsesmedel är inom schweiziska armén en nyhet. Den första utbildningskursen hölls sommaren 1922.

Grande-Borde.

på Fortunate Fields. Resultatet har betecknats såsom mycket gott. Intresset har sedan varit i jämn stigning och organisationen i stadig utveckling, kraftigt understödd av de militära myndigheterna. Såsom ett bevis på uppskattningen av rapporthundarnas arbete kan nämnas, att vid paraden efter en större manöver 1929 defileringen inleddes av 12 rapporthundar med förare, vilka med oklanderlig disciplin och rättning marscherade förbi arméfördelningschefen.

Den metod, som användes för rapporthundarnas utbildning, torde vara byggd på erfarenheter från Tyskland, men Mrs. Eustis var angelägen att framhålla, att hennes system icke var någon direkt kopia av det tyska, utan en utveckling och förfining av detta.

Grundläggande för hundarnas användning i förbindelstjänsten är ett lag om två man och två hundar, vilka alltid arbeta tillsammans. En man för båda hundarna till avsedd plats, under det att den andre kvarstår. På den tillryggelagda sträckan kunna hundarna selet mera sämunda med medelstörande fram och tillbaka. Med fullt utbildade lag kunna distanserna uppgå till 3-4 km, vilka tillryggelaggas med en hastighet av kilometern på 3-6 minuter, med särskilt framstående hundar på 2 minuter.

Utbildningskurserna omfatta 6 veckor. Vid mitt besök hade utbildningen pågått ungefär 14 dagar, och efter vanlig appelladressv skulle de första övningarna i förbindelstjänst börja. De ägde rum först på ca 50 meters avstånd och med "målet" inom synhåll, sedermera så småningom ökad distans och med målet utom synhåll. Under dessa övningar burro alla hundarna rulle med telefontråd på ryggen, dels för att vänja sig vid denna detalj av tjänsten, dels emellan det ansågs lättare att på så sätt få dem att gå rakt ut. För att vänja

hundarna av med att stanna på vägen voro ett par man med luftbössor gömda med lagom mellanrum, för att beskjuta hundarna om de visade sig pliktförutna.

Ledare av blinda.

Användandet av hundar såsom ledare av blinda har efter kriget nått en storartad utveckling. Särskilt är detta fallet i Tyskland, där snart sagt varje krigsblind numera genom statens försorg blivit försedd med en utbildad hund och medel att underhålla denna. Men även på andra håll har intresset för denna välsignelsebringande verksamhet väknat. Såväl i Schweiz som i sitt hemland Amerika är Mrs. Eustis den drivande kraften i den filantropiska samsamlingen: "Det seende ögat" ("The seeing eye. L'œil qui voit"), som har till ändamål att utbilda och till självkostnadspris tillhandahålla schäferhundar åt de blinda. En intresserad medarbetare såväl i detta arbete som i utbildningen av rapporthundar har hon i kaptenen George Balziger, till vars egendom Grande-Borde i utkanten av Lausanne en del av blindutbildningen är förlagd.

Den egentliga utbildningen indelas i två perioder. Den första pågår omkring tre månader med en seende lärare. Denne arbetar hunden dag efter dag på en bestämd sträcka, till dess hunden kan denna utan till och lätt sig uppträda i varje tänkbar situation, som kan inträffa. Hunden bär en särskild sele (se bild) med ett halvstift U-format hand-

Hunden markerar trottskuranten.

Mrs. Dorothy Harrison Eustis på Fortunate Fields.

Schweitzer rapporthundar defilera i tåten av arméfördelningen manövrer 1929.

tag genom vilket varje rörelse och reaktion hos hunden överföres till hans herres hand. Vid slutet av den första perioden skall hunden hava lärt sig att strängt hålla sig till sin uppgift och icke låta leka sig på avvägar, att röra sig raskt och ligga väl i selen, så att vid fara varje misshandling i tempot genast uppfattas av föraren. Till tecken på att förskiktighet är av nöden skall hunden stanna och sätta sig. Vid korsandet av en gata sätter sig alltså hunden vid trottoarkanten, så att föraren kan känna sig för med sin käpp (se bild). På kommandoordet "framåt!" sätter han därefter i gång, om gatan är klar, men om trafiken just då hindrar, ger han sig icke i väg förrän faran är över. Vid nästa trottoarkant stannar han ånyo, låter föraren känna sig för och fortsätter sedan på kommando åt höger, vänster eller framåt. — Skulle någon fara hota under själva passagen över gatan sätter sig hunden genast och fortsätter icke förrän vägen är fri. På samma sätt gör han föraren uppmärksam på trappsteg och andra hinder av olika slag. För träd, andra stillastående föremål och fotgängare väjer han åt sidan. Han lystrar på kommandoorden "framåt!", "höger!" och "vänster!" och tar upp alla föremål, som hans husbonde tappar.

Den andra perioden räcker omkring tre veckor och omfattar den blindes utbildning med hunden. Denna utbildning sker under ledning av en särskild instruktör, som måste vara lika väl bevandrad i den blindes som i hundens psykologi. I Mr. Elliot S. Humphrey har "Det seende ögat" en instruktör, som fyller de högsta anspråk i båda avseendena. Under samövandet har hunden till en början befälet, och för sin herre längs den inlärda sträckan så länge, att denne blir väl förtrogen med hundens signaler och lär sig att fullt lita på honom. Under senare delen av perioden tager den blinde ledningen och kommander hunden att föra sig den väg, han önskar tillryggelägga. Härvid får han i förväg med hjälp av en rallefärdiga ingripa vägen i minnet, t. ex. från porten åt höger, därefter över tre tvärgator, sedan åt vänster till trappa, nedanför trappan åt höger o. s. v. Där

riktningen skall förändras kommanderas höger, vänster o. s. v. åt hunden.

Under ett besök vid Grande-Borde hade jag tillfälle att följa övningarna med några blinda och deras hundar. Det var underbart att se hur pålitligt hundarna skötte sig, och vilken klohet de lade i dagen. Så kom till exempel den på bifogade fotografier avbildade hunden ledande sin herre längs en trottoar, över vilken hängde en så lågt spänd markis, att den blinde ofelbart skulle slagit huvudet mot underkanten, om han fått fortsätta. Hunden observerade faran, stannade, gick ned från trottoaren, ut på gatan, förbi hindret och sedan ånyo upp på trottoaren. Den blinde hade litet svårt att förstå, vad anledningen kunde vara, men följde naturligtvis med. Sedan förklarade instruktören orsaken genom att låta den blinde känna på markisen.

När den blinde och hunden äro fullt samarbetade med varandra, avslutas kursen, och parat återvänder till hemorten. Institutionen håller dock fortfarande kontakt för att kunna hjälpande ingripa, om så skulle behövas.

Kostnaderna för inköp av dresserad hund och genomgående av utbildningskurs uppgår för närvarande till omkring 750 schwefres, eller i svenskt mynt 540 kr.

De, som intressera sig för arbetet bland de blinda eller för schäferhundsuppfödning, och som av en eller annan anledning besöka de naturskåna stränderna av Lac Léman böra icke försumma att göra bekantskap med arbetet hos Mrs. Eustis på Fortmate Fields eller hos kapten Balsiger på Grande-Borde i Sansanne. På båda ställena finns mycket av intresse att studera och om ett älskvärdigt mötande kan man vara förvisad, önskas introduktion står under tecknad gärna till förfogande.

Carl Axel Torén.

Den blinde samövar med sin hund under

Mr. Humphreys ledning.

En ettäring i Peking.

Med 40 ätlingar, 25 hundar och eget hem.

1929 gjorde jag första gången bekantskap med fem stycken praktiga norrköpingspojkar, som med sina hundar ställde upp i en tävling vid Skarpnäck. Ur denna stomme har nu vuxit fram en hedersam avdelning av Svenska Schäferhundklubben, vars första stora tävling ägde rum den 24 april.

Om tävlingarna vill jag först och främst säga, att de voro synnerligen förtjänstfullt arrangerade, varje detalj väl genomtänkt vad anläggning och planläggning av det hela beträffar. Herrar Axel Andersson och Keller — för att nu nämna några namn — hade utträtt ett mycket gott och intresserat arbete.

Vid Källhagen, där klubbens trevliga stuga är belägen, här medlemmarna en utmärkt plats för träning och att den tydligen flitigt utnyttjas vittnade de goda resultaten om. Innan vi övergå till tävlingsresonemanget vill jag göra en stram hömnör för fru Hjertqvist och de övriga charmanta värdinnor, som bullade upp århundradets lunch, vilken betydligt lättade upp sinna och försatte den genomblåsta kroppshyddan i en mera användbar kondition. Heder och tack.

Som tävlingsledare fungerade polisman Sund och som domare polis-kommissarie Amundson och polisman Stohm samt undertecknad, samtliga från Stockholm.

I tävlingarna deltog i segrarklass 5, i öppen klass 1 samt i ungdomsklass 3 st. hundar.

I den förstnämnda segrade fru Toréns, Stockholm, Harras med 267½ poäng. Harras styrka var som vanligt manarbetet, i vilket han särskilt gjorde en — för att använda ett modernt uttryck — jätteloft bevakning av figurant. Dagens bästa i denna gren, tvåårlig norrköpingshunden Morgan, ägare herr Hjertqvist, med 250 poäng. Morgan gjorde en genomgående god tävling och fäste man sig särskilt vid saktstövningen, slagfastheten samt ett utmärkt spår. Trea Greif, ägare och förare herr Hellgren, Stockholm. Vid upptäckten av figurant gjorde han ett idealiskt arbete med kretsande och gott skall.

Tarsan från Norrköping belade fjärde plats, ford av G. Abrahamson. Det gläder ett gammalt domarhjärta att se en så uppmärksam, lydig och följsam hund i arbete. Herr Abrahamson hör tydligen i ett hus där man inte skäller på varandra. I varje fall kan inte Tarsan den konstn. Spej från Södertälje — ägare S. Nilsson — blev femma. Även han en följsam och uppmärksam hund.

Cerry, som i öppen klass tävlade i splendid isolation, fördes av fröken Märta Löfgren, Norrköping. De hade ingen tursam dag och nådde endast 144 poäng. Fröken Löfgren erhö dock ett extra-pris.

Till nästa gång måste hunden vara mera tränad och fröken själv något mera exerciskunnig.

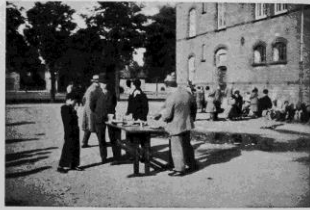
Ungdomsklassen vanns av Lord, som äges av kriminalöverkonstapel D. Rydelius, Norrköping. Lord är halvbror till Morgan vilket kanske förklarar, att herr Hjertqvist tagit hand om hans framförande på tävlingsbanan. Hunden gjorde ett genomgående bra program och lovar gott för framtiden. Det enda som helt utblev var ståndskall för figurant. Nådde 199 poäng. På andra plats kom Tore Abrahamsons Jim, Norrköping. Gjorde bra spår och saktstövning samt överfall. Brast i bevakning och skällde under transporten, vilket låter både illa och är ett stort fel. Trea blev Helge Ahlströms i Södertälje Zorro. Han gjorde ett mycket lugnt och vackert spårarbete i s. k. Södertäljestil. Brast i skottfasthet. Trots att Zorro blev sista hund i klassen måste jag dock säga, att jag tror han låter tala om sig i framtiden. För tjänar även nämnas, att han fick ett extra-pris för bästa spårarbete.

Något vattenarbete förekom ej under dagens tävlingar. Till sist ett lycka till till den nya klubben. I Norrköping finns många goda förare och bra hundar. Intresset tycks vara stort. Och mer behövs ju inte.

Oscar Björklund.

Norrköpingsstugan.

Vid pristalningen.

Schäferhundutställningen i Köpenhamn.

Den första Skandinaviska Schäferhundutställningen i Köpenhamn är nu tilländalupen och ett minne av angenämaste slag, i synnerhet som i detta fall densamma för undertecknad förenades med en liten semestertripp.

Som tidigare meddelats (i häfte nr 1 av Svenska Schäferhundklubben tidskrift innevarande år) skulle en skandinavisk utställning av schäfer — den första i sitt slag — hållas i Köpenhamn i slutet av denna sommar och stod det fritt för varje lycklig ägare av schäfer i Sverige, Norge och Danmark att deltaga i densamma. Tyvärr kunde emellertid Norge denna gång ej ställa upp.

Tiden bestämdes till dagarna den 22 och 23 augusti och dagen för utställningens öppnande närmade sig allt mer och mer och därmed anmälningarna till deltagandet. Från Stockholm voro följande hundar anmälda: LORD von WITTENBERGE och SEGERBOS GRAFF (ägare herr Henry Elbling), VARGAMORS BISSBI (ägare herr O. Rasmussen) samt HEDENS VARG (ägare undertecknad). Vidare hade anmälts KUNO (ägare herr M. Fagerlind, Malmö) samt DEFENDER of PICARDY (ägare herr J. Holmgren, Tågarp). I denna "landskamp" (om uttrycket tillåtes av herrar sportmän) hade säkerligen gamla Sverige kunnat ställa upp ett lag av större styrka än nu var fallet men — som så ofta förut i "landskamper" — hade kanske ej det bästa materialet kunnat möta upp på grund av oförutsedda hinder. Dock skilde sig ovannämnda representation med synnerligen stor behörighet och allas högaktning från sin uppgift.

Herr och fru Rasmussen samt herr Elbling avreste torsdagen den 20 augusti med nattåget till Malmö för att om möjligt i drömmen få

skåda de stora pokaler och vandringspris de ämnade kämpa om. Jag för min del föredrog att dagen före, alltså onsdagen den 19 augusti, taga sjövägen för att få höra vägras skvalp som ackompanjerad till mina drömmar, och sedan jag lyckats få med en god vän och semesterfirare, som sedermera skulle få tjänstgöra som adjutant under resan (vilket han lyckligtvis inte var medveten om vid starten) ordnades biljetter efter löfte av en ung man på rederiet att vi, om vi avreste kl. 4 onsdag eftermiddag, skulle vara i Malmö kl. 4 dagen därpå, vilket naturligtvis i hastigheten gick i oss, lättlurade hundgubbar. Alltså, kaptenens torndönsstämma ljud, landgången drogs in och båten gled sakta ut på redden. Strax därefter kommo vi i samspår med kaptenen och finga då den minste angenäma upplysningen, att vi icke skulle vara i Malmö förrän kl. 6 lördag morgon! Utställningen skulle öppnas kl. 8!!! När den första överraskningen lagt sig och vi åter kommit i jämvikt beslöt vi oss för att lämna båten redan i Karlshamn och fortsätta med tåget därifrån direkt till Malmö och således komma fram i god tid.

Vår första anhalt under vägen var Södertälje, där vi gingo i land för att motionera Vargen medan lossningen pågick (det var nämligen inte enbart en turistångare vi befunno oss på). Strax efter det vi kommit ombord igen kallade middagsklockan och vi störade oss över bordets läckerheter. Dagen skulle ha varit fullkomlig om inte, sedan vi passerat Landsort, en liten rullning vidtagit, vilken i hög grad generade Vargen — som vi först trodde — (Det visade sig senare vara förste maskinisten, som hade vakt den natten och som funnit Vargen vara en i hög grad "lymsk hyll" och låtit honom — hunden — förstå det . . .) Natten blev av denna anledning mycket orolig då jag såg mig nödsakad att inte mindre än 9 (nio) gånger stiga ur min hytt för att lugna hunden. Äntligen randades morgonen och vi glädde oss åt att få se solen stiga upp ur havet. Klockan var då 3 och klockan 4 skulle solen gå upp. Klockan 6 vaknade vi!!! Vaggor och golv befunno sig då i det läge, som bäst motsvarar en landkrabbas vanor. Uppkomna på däck finga vi höra de mest hänförelseväckande av solens uppgång av övriga passagerare; den kunde helt enkelt inte beskrivas!!! Vi hade under natten hunnit till Västervik och eftersom vi skulle bli liggande där i fem timmar, hade vi god tid att se oss om i staden och hälsa på den gode vännen och klubbkamraten Tuveesson, som inte skulle ha haft något emot att fästa med oss, om hans tid det möjligt. Nästa anhalt var Kalmar, som vi nådde under omsondis och solken. Här gjordes åter ett uppehåll på ett par timmar, varför vi finga tid att bese slottet med dess sevärigheter. Vi lämnade staden vid niotiden på kvällen och möttes återigen av en besvärande rullning men blev dock natten lugn, då vi finga tillstånd av kaptenen att ha Vargen i vår hytt, på grund av att han ej mätte bra och på grund av hans ovilja mot maskinisten, vilken för övrigt var den enda person ombord, som han inte kunde förfira. På morgonen mötte

Vargamors Bissbi.

oss anblicken av Karlshamn, målet för vår sjöresa, och så fort vi kommit i land styrde vi våra steg till järnvägsstationen och löste biljetter till Malmö. Därefter gjordes ett inköp av en potborste och Vargen kammades och "rotborstades" grundligt — under tiden gick tåget . . . Lyckligtvis gick det ett tag till ett par timmar senare och vi anlände trots allt till Malmö vid fyratiden på fredagsaftermiddagen. Där ordnades tullformaliteter och kunde vi sedan i "lön och ro" inskeppa oss på färjan till Köpenhamn.

Överresan skedde under intagande av lugnande förriskningar . . . Någon timma senare anlände vi till Kongens By, målet för vår färd. Efter tullundersökning och veterinärbesiktning styrde vi våra steg direkt till utställningen, där vi träffade utställningens inspektör, herr Herold Møller, som hjärtligt välkomnade oss och meddelade, att de svenska hundarna fått de sex första placeringarna i programmet, över vilken artighet vi kände oss mycket smickrade. Vi kopplade nu Vargen i hans bås och gingo därefter till Grand Hotel København, där rum stodo till gästernas disposition.

Lördagsmorgonen foro vi tidigt ut till utställningsområdet och sammanträdde där med de övriga svenska deltagarna och välkomnades gemensamt av Danska Schäferhundklubben ordförande, dr. veterinär R. Sørensen. Vadret var ej det bästa, himlen var mulen och regnet föll i strida strömmar, varför bedömningen i öppen klass fick försiggå under tak. Intresset för utgången av de kommande resultaten visade

Första pristagare i segerrklass för husbandar.

sig inom hänge lären vara stort. Antalet deltagare voro: 6 från Sverige och 31 från Danmark. Efter presentationen gjordes den obligatoriska ronden för att studera de danska fyrbenta konkurrenterna, vilka visade sig vara av ypperligt slag. Det första inträcket man fick av dem var saknaden av överförallning, som vi här äro vana att se. Utställningens bedömning började kl. 10 och förträttades av dr. Rasmussen, och som ringsekreterare fungerade herr Herold Møller, Köpenhamn. Från första ögonblicket visade det sig att dr. Rasmussen sin uppgift växte in i detalj med den noggrannhet han lade i dagen vid själva bedömningen. Resultatet i öppen klass blevo följande, taget enligt ordningsföljden i programmet:

- Nr. 1 HEDENS VARG 1:a pris S.K.K.S. 134 A.A. äg. U. Friberg, Stockholm.
- 2 DEFENDER of PICARDY 2:a pris S.K.K.S. 25 C.C. äg. J. Holmgren, Tågarp.
- 3 LORD von WITTENBERGE 1:a pris S.K.K.S. 415 F.F. äg. H. Elbling, Stockholm.
- 4 SEGERBOS GRAFF 1:a pris S.K.K.S. 346 B.B. äg. H. Elbling, Stockholm.
- 5 VARGAMORS BISSBI 1:a pris S.K.K.S. 532 F.F. äg. O. Rasmussen, Stockholm.
- 6 KUNO 1:a pris S.K.K.S. 687 E.E. äg. M. Fagerlind, Malmö.

Efter bedömningen i öppen klass meddelade dr. Sörensen att bilard stodo till deltagarnas disposition för färd till lunch på restaurant Nimh, som intogs under festligaste stämning och stor anslutning av deltagare från utställningen. Lunchen varade i närmare två timmar så man kan nästan förstå hur detta vårt officiella mottagande i slutet så krets av medlemmar från Danska Schäferhundklubben gestaltade sig. Omkring kl. 3 började sedan bedömningen i segrarklass, vilket drog ut på tiden på grund av den ovanligt hårda konkurrensen.

Ställningen i segrarklass för handh. och första Skandinaviska Vinder:

- 1:a pris SEPP 30400 B.H. äg. köpm. Johs. Kirkemann, Horsens. Vandrpr. i avelskl., vandrpr. för bästa hanne, hedpr. för bästa hanh., hedpr. för utställningens bästa hund.
- 2:a pris SICK av BREDSTEM H. P. 31143 äg. polism. H. Chr. Balsby, Bredsten, Veile, Hederspris.
- 3:e pris SEGERDUS GRAFF S. K. K. S. 346 B. B. äg. herr H. Elling, Stockholm, Hederspris.
- 4:e pris Chmp. LUXIE af BRYLLE PH 31760 äg. herr Chr. Jensen, Köpenham. Verein für Deutsche Schäferhunde, silvermedalj.
- 5:e pris HEDENS VARG S. K. K. S. 134 A. A. äg. Uno Friberg, Stockholm. Verein für Deutsche Schäferhunde, bronsmedalj.
- 6:e pris KUNO S. K. K. S. 687 E. E. äg. herr M. Fagerlind, Malmö. Verein für Deutsche Schäferhunde, liten bronsmedalj.
- 7:e pris LORD wom WITTENBERGE S. K. K. S. 415 äg. herr Henry Eibling, Stockholm.

Det kanske i detta sammanhang förtjänat omnämnas, att striden om 4:de placering i ovannämnda klass stod synnerligen hård.

Ställningen i segrarklass för tikar och Skandinaviska Vinder:

- 1:a pris VARGAMORS BISSBI S. K. K. S. 532 F. F. äg. Olof Rasmussen, Stockholm.
- 2:a pris STELLA vom POLZEIPARK 35917 S. Z. 38017 äg. fru L. Wenzel, Köpenham.
- 3:e pris KETTY SCHAEFER 35921, äg. herr Christensen-Fischer, Rodstrup, Slagelse.
- 4:e pris FREJA SCHAEFER BH 32061, äg. dr. veterinär R. Sörensen, Horsens.
- 5:e pris GITTE SCHAEFER 32556, äg. direktör Kj. Enrum, Glostrup.
- 6:e pris LORRY 34526, äg. Carl Skytsgaard, Oens.

Därefter blev jag anmodad av dr. Sörensen att uttaga de hundar, som vi önskade hava med till lagtävlan. Fem hundar uttogos nu å vår sida och lika många från Dansk håll, varvid det Svenska laget segrade med bred marginal.

Som framgår av ovanstående få vi svenska deltagare känna oss tack-

dre lyckad och det syntes att hundarna ej voro ordentligt samtränade med undantag av ett par stycken, som framvisade rätt så goda resultat.

Vid halv sextiden väntade bilarna och vi åkte i kortge till restaurant Nimh, belägen inom Tivoliområdet, där en utsökt middag väntade oss. Efter middagen, som varade i åtskilliga timmar, åsågo vi fyverkeriet på Tivoli och lile' senare intogs "förfiskningar" på Arena Danssalong. Där var mycket "morsomt". Framsp småtimmarna skildes vi för att gå var och en till sitt. När våra danska värdar vid avskedet några reda på att Stockholmarna skulle stanna i deras stad ytterligare några dagar, utökades deras gästfrihet med inbjudan till kafferbakost å Grand Hotel København på måndagsmorgonen! Efter denna gingo vi till utställningen för att hämta hundarna och transportera dem till Stockholm. Lunch intogs på Palace Hotel, fortfarande under Danska Schäferhundklubben värdskap. Samma dag voro vi inbjudna till middag hos Lansinspektör och fru Carl Georg Osterfeld-Birk i deras vackra hem utanför Köpenham.

Den första Skandinaviska Schäferhundutställningen var nu tillända och måste jag säga att utställningen var genomgående välordnad och lyckad. Den tyska domaren hade ej väntat att finna så gott hundmaterial i Danmark. För oss svenska deltagare är denna utställning ett minne för livet på grund av den storartade danska gästfriheten. Det förtjänar nämnas att Danska Schäferhundklubben från medlem, som önskar vara okänd, mottagit 600 kr. som bidrag till täckande av utställningens omkostnader.

På hemvägen kunde jag inte motstå frestelsen att besöka värderade klubbkamrat Ernst Martensson i Norrköping för att bese hans stora hundgård, som är enastående i sitt slag.

Stockholm den 4 september 1931.

Uno Friberg.

Martenssons hundstall.

Familjen Sörensen.

samma för herr Rasmussens insats i denna tävlan. Han belade ej blott 1:a plats och hederspris i segrarklass utan även vandringspris för utställningens bästa tik och hederspris för bästa svenska tik.

Kl. 5 var det en uppvisning av polishundar, vilken vi beklagligt nog ej hade tillfälle att bevista men som säkerligen gick i den gamla goda stilen. Lördagen avslutades med middag på Grand Hotel København. Den var så flott att jag inte har hjärta att omnämna densamma i detta sammanhang, det drog emellertid långt ut på tiden och hjärtliga tal höllos.

Söndagen började kl. 10 fm. med körning av avelshundar och därefter framföring av desamma. Kl. 12:1 avtogs utställningens deltagare till lunch, som intogs på Langeline (Den Kongl. Dansk Yachtklubb), vilket jag tror är Köpenhamns vackrast beläigna restaurant. Från våra platser vid bordet hade vi den härligaste utsikt över sundet. Den placeringen var ordnad av dr. Sörensen, som alltid var mån om att vi svenskar skulle placeras så att vi hade den bästa utsikten. Stämningen var den bästa tänkbara. Kl. 2 framvisades alla pristagarna i uppvisningsringen och kl. 3 förtäddes prisutdelningen. De lyckliga pristagarna fingo hämta sina troféer ur den kända fröken Sörensens hand. Jag kan i detta sammanhang inte låta bli att ge en eloge åt fröken Sörensen för hennes charmanta cicerönskap.

Efter prisutdelningen var det dressyppvisning efter samma program vi själva äro vana att följa. Uppvisningen i sin helhet var min-

Svenska Schäferhundklubben's tävlingar för skyddshundar

ägde rum den 16 och 17 maj 1931 å Järsfältet under i stort sett bra tävlingsvädret samt under trevliga och kamratliga former och med god sportsmannanda från de tävlande. Champion- och segrareklasserna tävlade den 16 samt öppna och nybörjareklasserna tävlade den 17 maj. Beträffande poäng- och prisresultat hänvisas till den upprättade tablan.

Härmed några kritiska anmärkningar i anslutning till domareprotokollens anteckningar.

Championklass.

Jim, förare herr P. Tuveason. Appellmomenten utfördes genomgående i stort sett bra, men hunden skällde då och då under luftröret och frött vid sidan samt vil lagade, vilket sänker betyget. Vid plåstigaöde skällde och flyttade den sig en 6 å 8 m. samt satt och stod upp oavsvalde. Vid apportionering en obetydlig tuggning. Stöter och slapar i vid frött hopp. Hårt mot planket i klätterhopp. Skydds- och besöksmomenten goda å de flesta fall. Länga och bra slag vid uppsökande av figuranten, utmärkt och ihällande ståndskäll med bra kretsning kring fig. Under transporten skällde hunden flera gånger. Överfall utmärkt och påpassligt. Avskådade en lötte från fig. Skallande och angrep bra, men kunde vara kraftigare. Inkallande bra, men bevakning svagt, när hunden retirerade för mycket, då fig. gick mot hunden. Skottfärdigt gott, men mera effektivt helt önskvärd. Saksövning mycket bra, apportionerade båda föremålen på en gång, stötsade väl. Lagn och god spårning, om än något tveksamt, stövsade upp det förlorade spåret i en av vinklarna, två påslapp. Vattenarbete gott med bra avlämning. Jim är fortfarande en mycket god hund, som jag dock sett ända bättre arbete av.

Segrarklass.

PERKY, förare herr A. Thorberg. Appellmomenten utfördes väl. Föraren ger dock hunden väl mycket ledning genom för kraftigt markerade ingångstimmigt, vändningar och halter, detta gäller även flera andra förare. Vid apportionering önskas raskare återgång. Tuggade en aning på apportion. Fritt hopp mycket bra, men

Endast Kvalitetsvaror

Vår jaktrock vore något för Er.

Den är gjord av impregnerat vindtyg med mellanlägg av oljeduk samt kamelhårsfoder. En lösttagbar färskinnskrage ökar trevaden — och värmen. Pris kr. 75. 50.

Obs! Våra hundartiklar.

Militär Ekiperings A.-Bol.

mera intresse och fart, skulle hunden säkerligen kunna bli god, då förtjänningarna icke saknas. Därför: bättre tag!

Till slut ber jag att få uttala mitt tack till mina meddomare och ornlingsmännen samt övriga funktionärer för ett gott samarbete under angenäma och kamratliga former. Mitt tack även till förarna, vilka över lag visade en god sportsanda vid tävlingen. Hopplas att min kritik upptages så som den är lämnad; att påvisa svagheter och brister vid utförande av momenten.

Stockholm i juni 1931.

Harald V. Pettersson.

Helens Varg efter badet.

VID S. K. K:s UTSTÄLLNING i Stockholm den 6 och 7 juni såg priddlar för schäferhundar, segrarklass, ut som följer:

Hundar: 1) Lord v. Wittenberge, hr Henry Ebling, Stockholm, 2) Segerhos Graff, hr Henry Ebling, Stockholm, 3) Guard, inspektör Gosta Ekland, Stockholm, 4) Helens Varg, Uno Friberg, Stockholm; tikar: 1) Dixi av Barrsäter, fru Dagny Torén, Stockholm, 2) Topsy, expeditionchef Martin Nyström, Stockholm, 3) Lassy-Bessy av Aros, postmästare Knut Ahlström, Tureberg, 4) Vibos Mona-Lisa, köpmann Axel Heggren, Stockholm.

Det är glädjande att se, att den nyligen importerade schäfer Lord v. Wittenberge ymnigt domarens gillande, så att man kan hoppas att denna hund kan tillföra den svenska schäferhundstammen nytt blod och sålunda verksamt bidra till dennas framtid. Segrarens bland tikarna, Dixi av Barrsäter, är också dotter till en importerad hund, Champion Rudi von Osterweddingen, som härigenom bevisat sin avelsförmåga. Rudi hade också andra avkomlingar på utställningen och även dessa erhöles utmärkelser.

E. S.

Uppvisningen på Cirkus i Stockholm.

För främjande av det behjärtansvärda ändamål för vilket Svenska Röda Stjärnan arbetar höll nämnda sammanslutning en fest i Cirkus den 29 april 1931. Huvudprogrammet bestod av en ståtlig rytare-uppvisning, men Röda Stjärnan hade också anmodat Svenska Schäferhundklubben att delta med en uppvisning av schäferhunder. Detta ordnades flott och säkert av herr Axel Heggren och fråga är, om inte schäferhundsuppvisningen var festens clou. Konungen och de medlemmar av Kungl. familjen, som voro tillstädes, och för övrigt hela den talrika publiken med dem föreföll vara symmerligen intresserade och applåderade livligt schäferhundsprogrammet.

Från Svenska Röda Stjärnan har sedermera följande skrivelse ingått till Schäferhundklubben:

Till Ordföranden i Svenska Schäferklubben.

Stockholm.

På uppdrag av Centralstyrelsen för Svenska Röda Stjärnan får jag härmed äran framföra uttrycken av Centralstyrelsens synnerliga tacksamhet för Svenska Schäferklubbens betydelsefulla insats vid rytarfesten i Cirkus den 29 sista april genom den vackra och tilltalande prestationen i dressyr av schäferhunder, bakom vilken tydligen låg ett allvarligt och energiskt arbete och som också därför blev ett verkligt glansnummer, och anhålla vi samtidigt att genom Eder få betyga resp. dressörer vårt erkännande tack.

Stockholm den 2 maj 1931.

Med utmärkt högaktning

Otto Zethelius

Major.

Prisdomareberättelse

ÖVER GRUPPEN TYSK SCHÄFERHUND VID SVENSKA SKYDDSHUNDKLUBBENS I GÖTEBORG EFTE UTSTÄLLNING DEN 16 NOVEMBER 1930

av Sigge Wettermark.

(Fotv. fr. föreg. häfte)

TIKAR.

Tik-gruppen stod på avsevärt lägre nivå än hanhundgruppen. Den utgjordes till stor del av svenska vinthundslignande djur, vilkas hela apparation verkar så beklämmande. Härmed är egentligen allt sagt om dessa hundar, ty envar vet hur en vinthundslignande schäferhund ser ut. Men jag skall likväl anföra några detaljer beträffande varje enskilt exemplar.

Nr 37. *Bella*, f. 14 maj 1927 e. Kej av Götaholm u. Sicken. Vinthundstyp med förskrämd och dyret uppny. Smal, grund och spinkig. Söt, trippande steg. Trampar igenom. Tänderna bra.

Nr 38. *Bessie*, f. 10 mars 1928 e. Spök u. Flickan. En tik med vackra ryglinje. Frambröstat allt för utvecklat. Feltra tänder. Rörelserna lediga och stegst markvinande.

Nr 39. *Bojan*, f. 27 sept. 1929 e. Pojken u. Aja. En tik med rätt äla linjer men utan bredd och djup. Bra tänder. Goda rörelser.

Nr 40. *Dessy*, f. 18 aug. 1928 e. Willy von der Linde u. Tussy. En allt för liten och spinkig tik utan djup och massa. Dessutom för lågt ställd. Överbett. Rörelserna bra.

Nr 41. *Ketti*, f. 2 aug. 1929 e. Snapp u. Ketty. Vinthundstyp med smalt huvud, otillräckligt bröstdjup och klen benstomme. Bra tänder. Bakbens steg väl kort.

Nr 42. *Mitzi*, f. 9 aug. 1926 e. Ulf u. Katy. En tik med vackra ögon, fina tänder och rätt bra rörelser. Även denna tik har något av vinthund i typen, men är dock bättre än de närmast föregående, något grövre och ej så grund i vecka livet.

Nr 43. *Zenby*, f. 18 mars 1929 e. Kej av Götaholm u. Herta. En halvvtik med klen benstomme samt utan bredd och massa. Bakroppens steg bundet. Tänderna bra. Tikens föll fullständigt igenom vid skottastestestet, varför hon ej kunde tillerkännas något pris.

Nr 44. *Jana*, f. 29 april 1928 e. Champion Muck av Orléans u. Key. Bra muske, rygg och kors, i det hela mjuka, vackra linjer. Bra öronställning men väl ljusa ögon. Tänderna bra, dock saknas en frammand i överkäken. Tikens som var dräktig i 6:e veckan, föreföll att ha goda rörelser och markvinande steg.

Nr 45. *Tjeja*, f. 30 juli 1928 e. Kälmarörens Kej u. Mitzi av Gläntan. Befann sig i än längre framskriden dräktighet än nr 44, och valningen uppvisade vara omedelbart förestående, något som tikens utseende också gav vridning förmoda. Tikens kunde därför givetvis leka mera ingående bedöms. Hon var av medelstorlek och, såvitt man i hennes dåvarande tillstånd kunde se, av sund, god brukshundstyp. Hon var utställd endast i brukshundsklass, där hon — i saknad av all konkurrens — erhöles 1:a pris.

Prisfördelningen i övrigt framgår av följande uppställning:

HANHUNDAR.

Öppen klass.

1:a pris. Nr 27 och 47;
2:a pris. Nr 23, 26, 29, 30 och 31;
3:e pris. Nr 25 och 28.

Segrarklass.

1:a pris. Nr 35;
2:a pris. Nr 32;
3:e pris. Nr 33;
4:e pris. Nr 34.

Brukshundsklass.

1:a pris. Nr 35;
2:a pris. Nr 32;
3:e pris. Nr 33;
4:e pris. Nr 34.

Typklass.

Nr 36 godkänd.

TIKAR.

Öppen klass.

2:a pris. Nr 38 och 42;
3:e pris. Nr 37, 39, 40 och 41.

Segrarklass.

1:a pris. Nr 44;
4:e pris. Nr 41.

Brukshundsklass.

1:a pris. Nr 45.

Uppfödarklass.

1:a pris. Nr 31, 34, 35, 45, 47;
2:a pris. Nr 26, 29, 30, 33, 41, 42, 44.

Till det föregående må fogas ett par genealogiska upplysningar. På sin tid importerades från Norge tikens Dolly v. Klöfensee, som då var beträckt av den även i Tyskland kända avelshunden Champion Geri v. Stolzenfels. Av de valpar, som framgingo ur denna beteckning, hamnade småningom tre stycken i Göteborg: Cowboy, Mitzi och Dou-Dou av Gläntan. Dessa tre avelsdjur, som Cowboy, Mitzi och Dou-Dou av Gläntan. Dessa tre avelsdjur, hade äro frängt inavlade på det s. k. yngre kriminalpolizei-hudet, hade ett flertal avkomlingar vid ifrågakvarande utställning, och av de sex hanhundar, som tävlade i segrarklass, tillhörde fyra stycken, nämligen Pluto av Vaktarbo, de båda Roy av Vaktarbo samt Rex nämnda avkomma. Dit hörde också tiken Tjeja, som blev ötta i brukshundsklass. Inavel på denna blodslinje kan sålunda befaras och har redan förekommit — se ovan under 47 — men jag vill och bestämt avråda från fortsatta försök i den vägen, och jag kan i detta hänseende åberopa en sådan auktoritet som v. Stephanitz, vilken uttryckligen varnar för trång inavel på det blod, som flyter i Geri v. Stolzenfels' ådror. Dylik inavel kan också desto lättare undvikas, som det, enligt vad denna utställning gav vid handen, i Göteborg finns representerar för goda, obesläktade blodslinjer, vilka här kunna komma ifråga som avelskontrahenter. Jag syftar på de å utställningen ganska talrika förekommande ättlingarna av Champion Sultan och Champion Muck, båda med kennebladet av Orléans. Dessa båda hundar, vilka som bekant äro halvbröder

i olika kullar, äro inavlade på Roy av Skinnskatteberg och av en helt annan blodslinje än Cowboy, Miti och Don-Don. Sultan är f. ö. den av våra schäferhundar, som på senare tid lämnat ämbästa avkomman. Om man kastar en flyktig blick på segarlistorna från de sista årens utställningar, behöver man icke sväva i någon ovisshet om den saken. Och även på ifrågasvarande utställning voro av de fyra segrande hanhundarne tre stycken Sultanbarn. Sultan hade som avelsdjur övertagit sin faders — den gamle Royals fallna mantel. Nu är Sultan själv död, och det återstår att se, vilken av hans avkomlingar, som tagit hans förstklassiga nollärningsförmåga i arv. Här får man pröva sig fram och låta erfarenheten tala. Emellertid hör icke heller på Roy-blodet någon långt driven inavel förekomma, och för de Göteborgshundar, som redan äga såväl Geri- som Roy-blod, böra därför givetvis avelkontrollerer av andra obesläktade, kärnfriska blodslinjer komma ifråga.

Göteborgarne ha ju, som bekant, stolta traditioner att tillvarata då det gäller skyddshundsressyren men för framgång på detta område fördras icke blott den dressyrskicklighet, i vilken göteborgarne alltid varit erkända mästare, utan jämväl och framför allt ett gott brukshunds-material. Och detta material står icke att vinna på inavels väg. Men lärom mera i annat sammanhang.

Utställningen var synnerligen väl planlagd och genomförd. Det hela gick som en oja.

För den storartade gästfrihet som från alla håll kom mig till del såväl under själva utställningen som under de efterföljande gemytliga samkvämen ber jag härmed att till envar, ingen nämnd och ingen glömd, få frambara mitt hjärtliga tack.

Min energiske ringskreterare, herr Gustaf Strömberg, skall till sist ha en eloge och ett handslag för sitt duktiga arbete.

Wretafors i nov. 1930.

Nya championhundar.

Sedan "Jack av Abbo" blev champion vid skyddshundstävlingen i Göteborg i höstas ha ytterligare tre av klubbens hundar vunnit denna stora utmärkelse:

Pojken av Espmoen, ägare direktör E. Hedström. Pojken tog tre första pris å utställning och sedan han på ett så utmärkt sätt klarat sitt bensprov vid Schäferhundklubbens tävling å Järva, korades han till champion.

Det är redan några år sedan en schäferhund i Stockholm blivit champion på grund av exteriörbedömning. När hunden dessutom är en så framskjuten brukshund, som Pojken visat sig vara, får man

hoppas, att den kommer att visa sig vara lika värdefull i avel och att alltså icke bara ägaren utan även den svenska schäferhundstammen kan lyckas på grund av framgången.

Greif, ägare herr Axel Hellgren, Stockholm. Herr Hellgren som under flera år varit ledare av klubbens utbildningskurser och som där bevisat sin förmåga att utbilda forare och hundar har nu uppnått den högsta utmärkelsen en intresserad hundförare kan uppnå: den att få sin hund korad till brukshundchampion. Det arbete som herr Hellgren började med Lo-Lo-Bess är säkert därmed icke avslutat, utmärkelsen kommer nog för herr Hellgrens vidkommande endast att vara en sporre till nya ansträngningar och nytt arbete.

Roy av Barsäter, ägare fru Larsson. Roy blev Sveriges första rapporthundschampion, och äran härav tillkommer den lugna och energiska ägarinnan, fru Larsson. Fru Larsson har själv utbildat Roy, hon har arbetat och tränat med honom trots möjligheter och trots det rätt krävande och ansträngande utbildningsarbetet. Och hon har nu haft glädjen att se arbetet krönas med framgång, så att hon genom Roy uppnådde den högsta utmärkelsen: brukshundschampionatet. Det är intresse, energi och arbete, som ligger bakom detta championat och så det att aldrig ge tappat, även om det ibland kan se hopplöst ut.

Våra hjärtliga lyckönskningar till samtliga tre ägare — deras framgång är klubbens. E. S.

Ett vackert hopp.

KENNELNOTISER.

Hella av Treu, 28 A.A., ägare herr George Molander, Östersund, föddes d. 15 juli 1931, 3 hanvalpar efter Hedens Varg, 134 A.A., ägare fotograf Uno Friberg, Stockholm.

Balla, ägare målarmästare E. A. Tranberg, avled den 25 september på grund av olyckshändelse.

Varna, 427 F.F., äg. fru S. Österman, Stockholm, har avlidit i lunginflammation den 20 juli.

SVENSKA SCHÄFERHUNDKLUBBENS STYRELSE:

Ordförande: Direktör E. Skaar, Johannesgatan 28, tel. 17330.

Sekreterare: Herr Arthur Bodin, Tyskbagargatan 14, tel. 75696.

Kassör: Handlande Axel Hellgren, Skånegatan 87 B, tel. S. 12792.

Övriga styrelseledamöter: Fru Dagny Torén, Uggleviksgatan 9, tel. 2095. Regementsveterinär E. Liljefors, Frejgatan 45 (tillika vice ordf.), Polisman C. A. Höstström, Linnégatan 48 E.

Styrelseuppläsnare: Fru Ruth Hasselgren, Birgerjarlgatan 58, Polisman E. Stohm, Verkstadsgratan 1, Herr A. Brandt, Repslagargatan 12, Polisman S. Sund, Rötger Fuchsgatan 4.

Revisorer: Tullkontrollör C. J. Österman och Kamrer S. Jansson.

Revisorsuppläsnare: Målarmästare E. A. Tranberg och Herr H. Olsson.

Redaktör för tidskriften: Direktör E. Skaar.

KLUBBENS ADRESS

är Postbox 435, Stockholm.

SEKRETERAREN

träffas pr. tel. 75696 säkrast kl. 18—19 och lämnar beredvilligt alla upplysningar i klubbangelägenheter. Även pr. post.

POSTGIROKONTO

Klubbens postgirokonton har nummer 2187. De medlemmar, som önska erligga års- eller andra avgifter, kunna lämpligen använda sig av detta.

ADRESSFÖRÄNDRINGAR

Medlemmarna erinras om vikten av att omgående insända uppgift om adress- och titelförändringar.

MEDELSAVGIFT OCH INTRÄDE

Årsavgiften är kr. 5.—. Anmälan om inträde kan göras under klubbens adress eller genom någon klubbmedlem.

H TÄBY Hundkyrkogård

saljer vackra, billiga gravplatser för husdjur.

Underåttelbe:
Fru T. Nyström, Sturegatan 15, Tel. N. 11492
eller Djurskyddets Exp. Tel. Kh. 33227.

ANTIKHANDEL Stina Svanberg

Uppköper och försäljer
alla slag av antikviteter.

Sibyllegatan 1 (Dramatiska Teatern)

Gynna tidskriftens annonsörer!

PAUL ANDRÉ

Engelbrektsgratan 39
STOCKHOLM

Rekommenderar sitt väl försedda lager av Ia klass
Konserver, Delikatesser & Kolonialvaror
Tel.: 3026 & Norr 5523